

З метою удосконалення механізму технічного захисту авторських прав в Закон України «Про авторське право та суміжні права» внесено доповнення від 23 березня 2017 року, згідно яких унормовано, що кардшейрінг – забезпечення у будь-якій формі та в будь-який спосіб доступу до програми (передачі) організації мовлення, доступ до якої обмежений суб'єктом авторського права і (або) суміжних прав застосуванням технічних засобів захисту (абонентська карта, код тощо), в обхід таких технічних засобів захисту, в результаті чого зазначена програма (передача) може бути сприйнята або в інший спосіб доступна без застосування технічних засобів захисту.

Слід зазначити, що перераховані вище технічні засоби захисту авторських прав в Інтернеті не є вичерпними в механізмі захисту в даній сфері. Винахідливість в цих питаннях розробників і комп'ютерних піратів перевершила всі очікування, і це стосується як змагання інтелектів, так і фінансового прибутку.

Ідеальні методи захисту повинні дозволяти покупцеві робити резервні копії для власного використання. Добросовісний користувач не повинен помічати механізмів технічного захисту до тих пір, поки він не спробує несанкціоновано скопіювати або використати авторський твір. Пошук та удосконалення даних технічних засобів здійснюється досі.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Фасій Б. В. Правове регулювання комп'ютерних ігор у сфері ІТ // Часопис цивілістики. – 2017. – Вип. 27. – С. 121-124.
2. Харитонов Є. О., Харитонova О.І. Деякі питання розмежування цивільних правовідносин інтелектуальної власності та інформаційних правовідносин // Актуальні проблеми держави і права. – 2010. – Вип. 56. – С. 213-218.
3. Зеров К. О. Самозахист авторського права на твори, розміщені в мережі Інтернет // Часопис цивілістики. – 2016. – Вип. 20. – С. 211-220.

Грицай Інна В'ячеславівна,

студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська Юридична академія»

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Завальнюк С.В.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СТАРТАПУ В УКРАЇНІ, ЯК НОВОГО СПОСОБУ ВЕДЕННЯ БІЗНЕСУ

На сьогоднішній день через стрімкий розвиток сучасних технологій та глобалізацію, все частіше можна забути про традиційну організацію власного

бізнесу. Алгоритм ідея – пошук партнерів – реєстрація юридичної особи – отримання результату, вже є застарілим, часто не дієвим способом початку своєї діяльності, він трансформувався в дещо новий погляд на бізнес. З впевненістю можна сказати, що чим далі ми крокуємо вглиб 21 сторіччя, тим актуальніше є просування стартапів, оскількибудь-який бізнес повинен бути новим, щоб зацікавити людей, а основною ідеєю стартапу є саме просування нового, ще незвичного на ринку.

Правове явище стартапу є ще новим в Україні, так відсутність правового регулювання такою діяльністю дає змогу певного зловживання компаніям посередникам, які допомагають в просуванні стартапів, та призводить до певного «паразитського» стану на фоні інших легальних компаній в Україні. На сьогоднішній день немає легального визначення, але ми спробуємо надати своє визначення сатрапу.

Таким чином: стартап – це тільки що створена компанія (можливо навіть не є юридичною особою), яка знаходиться на стадії розвитку і будує свій бізнесна основі нових інноваційних ідей, або на основітехнологій, які нещодавно з'явилися [6].

На наш погляд головною проблемою стартапів є їх фінансування. За статистикою лише 3-5% стартапів доростають до рівня великого бізнесу. Інші через брак фінансів чи недбалість команди стикаються з правовими аспектами та не можуть повністю реалізувати свою ідею. Однією з причин таких тенденцій є невизначеність України щодо таких правовідносин. Якщо дивитись на міжнародний досвід, то ми бачимо велику підтримку громадськості, так на всесвітньовідомих краудфандінгових платформах таких якKickstarter чи Indiegogo багато на початку стартапів зібрали величезний стартовий капітал, без залучення компаній-інвесторів [2, ст.80].

Одним із способів фінансування стартапу, який можна вважати безпечним для нової ідеї – просування ідеї за допомогою інкубатора стартапів.

Якщо коротко, то інкубатори – це організації, як правило, поєднують інвесторів, компанії, фонди, громадські, державні та навчальні організації, головною метою яких є інфраструктурна та інформаційна підтримка стартапів.

Крім того, інкубатори, як правило, інвестують в стартапи надаючи їм гроші в обмін на частку в зареєстрованій компанії [1, ст.357].

Таким чином постає інше питання, захист своїх авторських прав стартапу. Оскільки старатап це лише ідея, а захист ідеї не передбачений національним законодавством. Є теорія, що ідеї не беруться з нізвідки – вони носяться в повітрі, і деякі люди можуть зловити їх раніше інших, а іноді однакові ідеї можуть прийти в голову незнайомих людей з різних куточків світу одночасно.

Відповідно, говорити про захист ідей не те, щоб неможливо, але дуже близько до неможливого [5, ст.481].

Законодавець, очевидно, теж вірить в цю теорію, оскільки ідея законом не захищається, поки не буде реалізована як: (1) об'єкт авторського права – малюнок, музика, література і т.д.; або (2) об'єкт промислової власності (винахід, торгова марка, промисловий зразок) [4, ст.64].

Приклад світової практики: ідея Facebook була запозичена: близнюки Уінклвосс вирішили створити соціальну мережу університету Гарвард і найняли Марка Цукерберга як розробника сайту. А Цукерберг, працюючи над проектом, знайшов натхнення для себе і створив Facebook. До речі, близнюки програли справу про крадіжку їх ідей.

В світі останніх подій Міністерство освіти і науки України розробив пакет законів для розвитку інновацій, що передбачає субсидії для високотехнологічних виробництв 66 проектів за участі українських вчених прийняті до фінансування в програмі Європейського Союзу Горизонт-2020 – їх бюджет становить близько 12млн євро.

Поряд з цим в Україні чітко взялись за регулювання стартапів. «Зараз, коли в Україні є великий потенціал для розвитку стартапів, звісно нам потрібно створювати правові засади для їх підтримки, насамперед у вишах та наукових установах. У проекті закону ми прописуємо алгоритми, які дозволять збільшити комерціалізацію українських розробок, кількість малих інноваційних підприємств, не бюджетні джерела фінансування інноваційної діяльності тощо» – це вирвана із контексту пряма мова Віктора Шовкалюка директора департаменту інноваційної діяльності та трансферу технологій МОН [3,ст.266].

Так після першого обговорення законопроекту вже зазначають податкові пільги на прибуток, таким чином на перші 2 роки – 30% від існуючої податкової ставки на прибуток, у третьому році – 50%, четвертому – 60%, п'ятому – 70%.

Законопроект чітко визначатиме, що таке стартап, яку він повинен мати історію, річний дохід, на що має бути спрямована його діяльність. Окремо буде прописано поняття соціального та інноваційного стартапу – яким критеріям має відповідати той чи інший проект, щоб підпадати під ці визначення.

Отже, з оглядом на вищезазначене можна сказати, що регулювання стартапів є дуже важливим аспектом розвитку національного бізнесу. На сьогоднішній день новаторські ідеї часто є більш затребуваний ніж традиційні бізнес проекти. І часто це шанс для інноваційної молоді в якою є нові ідеї, але не вистачає коштів на їх реалізацію.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про інвестиційну діяльність : Закон України за станом на 18.09.91 // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 10. – Ст. 357.
2. Про режим іноземного інвестування : Закон України за станом на 19.03.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 19. – Ст. 80.
3. Про авторське право та суміжні права : Закон України за станом на 23.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 13. – Ст. 64.
4. Про захист персональних даних : Закон України за станом на 01.06.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 347. – Ст. 481.
5. Збанацький Д. Стартапи: юридичні та практичні аспекти. Ознайомча частина. // Незалежний аудитор. – URL: http://n-auditor.com.ua/uk/component/na_archive/155?view=material.

Дарієнко Вікторія Вікторівна,

студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Завальнюк С. В.

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ МАЙНОВИХ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ: ВРАХУВАННЯ ДОСВІДУ НІМЕЧЧИНИ

У зв'язку з інтеграцією України, стало питання захисту майнових прав дитини, яке є важливим з точки зору забезпечення повноцінної реалізації цивільно-правового захисту неповнолітньої дитини.

З моменту народження у дитини існує правоздатність, яка дає можливість володіти майновими правами. Її участь у цивільно-правових відносинах забезпечується державою.

Відповідно до ст.31 ЦК України, фізична особа, яка не досягла 14 років, має право: самостійно вчиняти дрібні побутові правочини та здійснювати особисті немайнові права на результати інтелектуальної, творчої діяльності, що охороняються законом. Таким чином, цивільне законодавство України регулює майнові права дитини [1].

Приватне право розглядає дитину як повноцінний суб'єкт правовідносин, котрій потрібна допомога- особа, яка від імені дитини зможе захищати її інтереси.

Сімейний кодекс України покладає захист майнових прав дітей на батьків (ст. 154), які мають право: на самозахист своєї дитини, а також звертатися до суду, органів місцевої та державної влади, громадських організацій за захистом прав та інтересів своєї дитини [2].